

ת"פ 41952/02/22 - מדינת-ישראל נגד עיסאם אמארה,

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 41952-02-22 מדינת ישראל נ' אמארה (עציר)

לפני כבוד השופט מוחמד עלי

מדינת-ישראל

המאשימה:

ע"י ב"כ עו"ד אדם סרי, מפרקליטת מחוז חיפה

- נגד -

עיסאם אמארה, (עציר)

הנאשם:

ע"י ב"כ עו"ד פאדי זועבי

גזר דין

ההליכים בעניינו של הנאשם

1. תיק זה מאגד שני הליכים: הראשון - כתב אישום שהוגש בבית משפט זה בת"פ 41952-02-22 (להלן: **ההליך הנוכחי**); השני - כתב אישום שהוגש בת"פ 55949-02-22 (בבית המשפט המחוזי בנצרת) (להלן: **ההליך המצורף**). בהליך הנוכחי הנאשם כפר בעובדות כתב האישום, והתקיים הליך לשמיעת ראיות שבסופו הורשע. לאחר מתן הכרעת הדין בתיק הנוכחי, ביקש הנאשם לצרף את ההליך המצורף, בו הורשע בעקבות הודאתו. בהסכמת המאשימה, בהחלטתי מיום 14.11.2022 הוריתי על צירוף ההליכים.

ההליך הנוכחי: ת"פ 41952-02-22

2. בהליך הנוכחי כפר הנאשם בכתב האישום ונוהל הליך הוכחות עד תום שבסופו הורשע הנאשם בעבירות של החזקה, נשיאה והובלת נשק ותחמושת, לפי סעיפים 144(ב) (רישא וסיפא) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**); שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק העונשין; והפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין. למעשה הנאשם הורשע בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום, אך ההרשעה הייתה על בסיס עובדות שונות במעט מזה שצוין בכתב האישום.

3. אלה העובדות שהיוו בסיס להרשעת הנאשם כפי שהן עולות מהכרעת הדין:

(-) ביום 24.1.2022 הורה בית משפט השלום בנצרת בתיק מ"י 3442-01-22, בנוכחות הנאשם שהשתתף בדיון באמצעות היועדות חזותית, כי על הנאשם לשהות במעצר בית מלא בביתו של עבד-אלחמיד בוקאעי בטמרה וזאת עד ליום 3.2.2022; וביום 3.2.2022 הוחלט על הארכת תוקף התנאים המגבילים, עד ליום 12.2.2022. החל מהמועד

בו ניתנה החלטת בית המשפט ביום 3.2.2022 ועד למעצרו בתיק הנוכחי, בשעות הערב של יום 7.2.2022, לא שהה הנאשם בבית, וזאת בניגוד להחלטת בית המשפט ותוך שהוא מפר אותה.

(-) ביום 7.2.2022 לפני השעה 22:48, רכבו הנאשם ומנסור אמארה (להלן: **מנסור**) על קטנוע שחור מדגם "דאון טאון" (להלן: **הקטנוע**) בטמרה, כשמנסור נוהג בקטנוע והנאשם רוכב מאחוריו.

(-) באותה עת, סירו בטמרה שני שוטרים כשהם לבושים מדי משטרה, בניידת טנדר משטרתית (להלן בהתאמה: **השוטרים ו-הניידת**). השוטרים נעמדו עם הניידת בשכונת "אלחמרה", בצומת סמוך לדרך עפר המובילה לשוב מצפה אביב (להלן: **הצומת ו-דרך העפר**). בשעה 22:48 או בסמוך לכך, התקרבו מנסור והנאשם עם הקטנוע לצומת. משהבחינו בניידת, הנאשם ומנסור סטו שמאלה מכיוון נסיעתם ונכנסו לדרך העפר.

(-) השוטרים, אשר הבחינו בהתנהלות הנאשם ומנסור, הדליקו את האורות הכחולים בחלק העליון של הניידת, והחלו לנסוע אחרי הנאשם ומנסור בדרך העפר - תוך שהם כורזים להם לעצור בצד. מנסור התעלם מקריאות השוטרים והמשיך בנסיעה בדרך העפר.

(-) במהלך האמור, לאחר נסיעה של כ-200 מטרים, הנאשם השליך לצדי דרך העפר, אקדח שחור חצי אוטומטי מסוג "סטאר" בקוטר 9 מ"מ, כשהוא טעון במחסנית ובה 11 כדורים תואמים (להלן בהתאמה: **האקדח, המחסנית ו-הכדורים**). השוטרים, אשר הבחינו בהשלכת האקדח, עקפו במהירות את הקטנוע וחסמו את דרכו. בשלב זה מנסור עצר את הקטנוע והשוטרים עצרו אותו ואת הנאשם ותפסו את האקדח הטעון.

(-) בעוד שבכתב האישום נטען כי לאורך כל הנסיעה הנאשם נשא את האקדח על גופו באזור הבטן, בהכרעת הדין קבעתי כי קיים ספק לגבי התיאור לפיו עובר להשלכת האקדח על ידי הנאשם, היה האקדח **כל העת** על גופו של הנאשם; וכי עשוי להיכון תרחיש חלופי סביר לפיו הנשק היה על גופו של מנסור, אך בשלב מסוים של הנסיעה, לאחר שהשניים הבחינו בשוטרים, הנאשם נטל את הנשק לידי, בין ביוזמתו ובין לבקשת מנסור, והשליכו לצדי הדרך. יודגש כי לא היה במסקנה עובדתית זו כדי למלט את הנאשם מהרשעה בעבירת הנשק, שכן בהכרעת הדין קבעתי כי אף לפי תרחיש זה - הנאשם ביצע את עבירת הנשק שיוחסה לו.

(-) לעניין העבירה של שיבוש מהלכי משפט, בהכרעת הדין קבעתי כי יש להרשיע את הנאשם בעבירה זו, אך לא בזיקה לטענה העובדתית כי הקטנוע התחמק מהשוטרים, אלא רק בזיקה למעשה השלכת האקדח על ידי הנאשם בזמן שהניידת נסעה אחרי הקטנוע.

ההליך המצורף: ת"פ 55949-02-22

ולהובלתו, לפי סעיף 144(ב) בשילוב סעיף 31 לחוק העונשין.

5. על פי עובדות כתב האישום בתיק המצורף, ביום 2.1.2022 בסמוך לשעה 18:30 נסע הנאשם ביחד עם אחרים ברכב פרטי מסוג סקודה, אשר היה נהוג באותה עת בידי אחר, כשבכרכב אקדח חצי אוטומטי דמוי CZ בקוטר 9 מ"מ, המהווה נשק כהגדרתו בחוק, וכן מחסנית מתאימה. בהגיע הרכב למחלף טורעאן, זיהה הנאשם כוחות משטרה שביצעו חסימה במקום, יצא מיד מהמושב האחורי של הרכב ונמלט בריצה מהמקום. כעבור מרדף קצר עצר הנאשם בעשבייה שהייתה במקום וניסה להסתתר, כשבסמוך אליו האקדח והמחסנית.

מהלך הדין

6. בעוד שבהליך הנוכחי הרשעת הנאשם באה במסגרת הכרעת דין שניתנה ביום 15.9.2022 לאחר ניהול הוכחות, ההרשעה בתיק המצורף הייתה בעקבות הודאת הנאשם בכתב אישום מתוקן (ראו הכרעת הדין שניתנה בהליך זה ביום 7.11.20022 לאחר שבוטלה מטעמים פורמאליים הכרעת הדין שניתנה בבית המשפט המחוזי בנצרת).

7. במסגרת שני ההליכים, נבחן עניינו של הנאשם על ידי שירות המבחן. יצוין כי בשל גילו של הנאשם בעת ביצוע העבירה קמה חובה בדין לקבל תסקיר. נסקור אפוא להלן את תסקירי שירות המבחן שניתנו ביחס לשני ההליכים.

תסקירי שירות המבחן

8. מבחינה כרונולוגית, תחילה ניתן תסקיר שירות המבחן לגבי ההליך המצורף (תסקיר מיום 14.9.2022), שהוגש לבית המשפט המחוזי בנצרת. בתסקיר זה סקר שירות המבחן את נסיבותיו של הנאשם ואת מצבו האישי והמשפחתי. בין היתר צוין כי הנאשם רווק, לפני מעצרו התגורר עם הוריו, וסמוך למעצרו לא עבד על רקע פציעתו באירוע ירי שהתרחש בחודש ספטמבר 2021, ובהקשר לכך צוין מצבו הרפואי של הנאשם. בפני שירות המבחן ציין הנאשם כי הוא מתקשה להסתגל לתנאי המעצר, אם כי שירות המבחן לא הבחין במצוקה אקוטית הנובעת מתנאי המעצר.

בהתייחסו לעבירה, הנאשם קיבל אחריות פורמלית בלבד ושירות המבחן התרשם כי הנאשם מבטא התייחסות לא קוהרנטית לגבי אחריותו למעורבותו בעבירה בה הורשע, וכי הוא מגלה עמדה מצמצמת בכל הקשור לאחריותו. כמו כן צוין כי הנאשם לא הצליח להתחבר או להתבונן בדפוס התנהגותו שעמדו בבסיס התנהלותו. נוסף לכך, שירות המבחן מצא כי קיימים סימנים לכך שהנאשם פיתח דפוס התנהגות עברייני שכולל זיקה לנשק, חיבור לחבורה שולית וקושי בקבלת גבולות החוק.

לאחר ששירות המבחן עמד על קווי אישיותו של הנאשם, הנסיבות האופפות את ביצוע העבירה ויחסו אליהן, מצא שירות המבחן כי קיימת רמת סיכון ומסוכנות גבוהה להישנות התנהגות עוברת חוק בעתיד. לפיכך, ולנוכח קיומה של

פרוגנוזה שיקומית נמוכה, נמנע שירות המבחן מהמלצה טיפולית.

9. בתסקיר משלים מיום 12.12.2022 שהוגש בהליך הנוכחי, שב שירות המבחן וציין את נסיבותיו של הנאשם ונתוניו האישיים והפנה לאמור בתסקיר הקודם. שירות המבחן ציין כי קיים שיחה נוספת עם הנאשם, וגם הפעם ביטא הנאשם קושי להסתגל למעצר, בעיקר נוכח אי קבלת טיפול רפואי הולם, לטענתו. גם ביחס לעבירות מושא ההליך הנוכחי, הנאשם קיבל אחריות "פורמאלית וכללית" על התנהגותו, וטען כי הפר את תנאי מעצר הבית כדי לקבל טיפול רפואי, אך התקשה להסביר את הסיבה בגינה נשא את הנשק.

שירות המבחן הוסיף וציין כי הנאשם מתחרט על מעשיו, אשר בחוויתו נבעו מתוך התנהלות ילדותית וחסרת בשלות, כי למד לקח, וכי ברצונו לשלם מחיר עונשי על מעשיו. לצד זאת, שירות המבחן התרשם כי הנאשם אינו ער למורכבות ולסיכון במעשיו והוא מתקשה לקבל אחריות "אקטיבית" על מעשיו.

לאחר ששב ובחן את העניין, לא מצא שירות המבחן כי חל שינוי בתפיסותיו ועמדותיו של הנאשם, ועל כן הערכת הסיכון נותרה כשהייתה. לפיכך, חזר שירות המבחן על המלצתו ונמנע מהמלצה שיקומית.

ראיות וטענות הצדדים לעונש

10. בפתח הדברים יצוין כי לטענת המאשימה יש לקבוע מתחם עונש נפרד בגין כל תיק. במסגרת טענותיה לעונש, המאשימה עמדה על הערכים החברתיים המוגנים שביסוד העבירות בהן הורשע הנאשם בשני ההליכים והתייחסה לפגיעה בערכים אלו. כמו כן, הפנתה המאשימה לחומרתן של עבירות הנשק, לצורך בהוקעת עבירות אלו; למגמת ההחמרה המסתמנת בעבירות אלו; וכן והפנתה לתיקון 140 לחוק העונשין אשר מקבע את החובה להטיל עונש מזערי בעבירות נשק. נוסף לכך, הפנתה המאשימה להנחיות פרקליט המדינה בנושא עבירות הנשק.

המאשימה הפנתה לנסיבות ביצוע העבירות, כפי שהן עולות מהכרעת הדין שניתנה בתיק הנוכחי ומעובדות כתב האישום המתוקן בתיק המצורף, וביקשה לראות בנסיבות כנושאות חומרה. לשיטת המאשימה, הנאשם נטל חלק מרכזי בביצוע העבירות; בשל גילו הוא מודע היטב למעשיו ולחומרתם ויכול היה להימנע מביצועם, אך תחת זאת ביצע את העבירות תוך הפעלת שיקול דעת. כמו כן, טענה המאשימה כי הנזק הפוטנציאלי שעלול היה להיגרם הוא רב, מה גם שהאקדח היה טעון. זאת ועוד, המאשימה ביקשה ללמוד חומרה שעולה מהעבירה שעניינה הפרת הוראה חוקית. המאשימה הגישה אסופת פסיקה, אשר לעמדתה ניתן ממנה ללמוד לגבי מדיניות הענישה הנוהגת.

לאחר שהמאשימה עמדה על הערכים המוגנים ומידת הפגיעה בהם, והפנתה למדיניות הענישה הנוהגת, הציעה לקבוע את המתחמים הבאים: לגבי התיק הנוכחי - מתחם שנע בין 30 ל-60 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר על תנאי וקנס; ולגבי התיק המצורף - מתחם עונש שנע בין 15 ל-30 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר על תנאי וקנס. הואיל וכל אחד מהתיקים כולל הרשעה בעבירת נשק, יש בכך לטענת המאשימה כדי ללמד על חומרה ולהצדיק צבירת העונשים שיוטלו בגדר כל אחד מן המתחמים.

אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, המאשימה הפנתה לנסיבותיו האישיות של הנאשם ובכלל זה לגילו; וכן לעובדה כי בהליך הנוכחי הנאשם הורשע לאחר ניהול הליך הוכחות, אך בתיק המצורף הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן. כמו כן, המאשימה התייחסה לתסקירי שירות המבחן שהוגשו בעניינו של הנאשם, שהוגדרו על ידי כנושאים אופי שלילי. נטען כי מהתסקירים עולה כי הנאשם לא הפנים את חומרת העבירות, נטל אחריות פורמלית, וכי רמת המסוכנות הנשקפת ממנו הוערכה כגבוהה.

לסיכום, ביקשה המאשימה להטיל את העונש ברף הבינוני-תחתון של כל מתחם, וכן לקבוע כי העונשים יוטלו במצטבר האחד לשני.

11. הסנגורים טענו לעונש ואביא את דבריהם במשולב. הסנגורים טענו כי יש לראות בשני התיקים כאירוע אחד שיש לקבוע בגינו מתחם עונש אחד. לשיטתם, מסקנה זו ניתן ללמוד מהקרבה בזמן בין שני האירועים, העובדה כי המדובר בשניהם בעבירת נשק, והעובדה כי התיק המצורף, שהיה שני מבחינת רצף הזמן, בוצע בהיות הנאשם במעצר בית בגין התיק המצורף.

לשיטת הסנגורים, הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ביחס לתיק הנוכחי אינן חמורות והן אף נושקות להחזקת נשק חלף נשיאתו. לדבריהם, עולה מהכרעת הדין כי החזקת הנשק הייתה לתקופה קצרה במהלך נסיעה של מטרים בודדים, כאשר השליטה על הקטנוע לא הייתה בידי הנאשם, אלא בידי הנהג. אשר לתיק המצורף, נטען כי חלקו של הנאשם התמצה אך בסיוע. לפיכך, חלקו בכלל האירועים לא מרכזי. כמו כן נטען על ידי הסנגורים כי העבירות בהן הורשע הנאשם לא גרמו נזק.

הסנגורים, הגישו פסיקה אשר לטענתם ניתן ללמוד ממנה על מדיניות הענישה הנוהגת; הוסיפו ופירוטו את נסיבותיהם של חלק מהמקרים; וביקשו ללמד גזירה שווה לענייננו.

הסנגורים הציעו אפוא מתחם עונש הולם אחד. לגישת אחד הסנגורים, יש לקבוע מתחם עונש הולם שני בין 12 עד 24 חודשים לשני המקרים, ללא קנס; ואילו הסנגור השני התייחס לתיק המצורף בלבד והציע מתחם שני בין מספר בודד של חודשים ועד 15 חודשים, ככל שלא ייקבע ששני המקרים מגלמים אירוע אחד.

בגדר הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, הסנגורים הפנו לנסיבותיו של הנאשם ובפרט לגילו וטענו כי הוא נופל תחת הגדרת "בגיר-צעיר". הסנגורים הפנו לעובדה כי הנאשם הודה בתיק המצורף וכי ניהול ההליכים בתיק הנוכחי הביא לקבלת התרחיש החלופי לו טען. לטענת הסנגורים, כיום הנאשם מבין את השלכות מעשיו ומתחרט עליהן ומודה בתרחיש החלופי שנקבע בהכרעת הדין בתיק הנוכחי. לפיכך, אין לייחס משקל למה שצוין בתסקיר לפיו הודאתו פורמאלית. הסנגורים אף הפנו לתסקירי שירות המבחן, וביקש לא לייחס את מלוא המשמעות להמלצות שבהן. כן ביקשו הסנגורים להתחשב בתקופה בה הנאשם מצוי במעצר, שלטענתם יש בה כדי להרתיעו.

בנוסף ביקשו הסנגורים להתחשב במצבו הרפואי של הנאשם, אשר עבר תאונה עובר למעצרו והקושי הכפול

שהנאשם חווה במעצר בעקבות כך. יצוין בהקשר זה כי בישיבת הטיעונים לעונש, ביקשו הסנגורים להגיש מסמכים רפואיים והתירתי להם זאת. מסמך רפואי אחד הוגש (סיכום מידע רפואי מיום 7.2.2023) וממנו עולה כי ב-30.9.2021 הגיע הנאשם ליחידה לטיפול נמרץ לאחר פציעת ירי מורכבת שכללה קרע שטחי בכבד, נקב במעי ופגיעה בעכוז. הנאשם היה מונשם לתקופה וטופל בבית החולים רמב"ם.

12. הסנגורים טענו כי קמה לנאשם הגנה מן הצדק שבכוחה להוביל להקלה בעונשו. בתיק הנוכחי, כך נטען, לא הוגש כתב אישום נגד מנסור, מי שנהג בקטנוע; ובתיק המצורף - לא הוגשו כתבי אישום נגד נהג הרכב ונוסע נוסף. לדברי הסנגורים, עובדה זו הובילה לתיקון כתב האישום בתיק המצורף, מעבירה מושלמת לעבירת סיוע. בתגובה לטענות אלו, טען ב"כ המאשימה כי הכרעת הדין בתיק הנוכחי מלמדת שאין לקבל את הטענה. באשר לתיק המצורף, נטען שהטענה לא עלתה בשום שלב בהליכים שהתקיימו בבית המשפט בו הוגש כתב האישום והיא נטענה לראשונה בטיעונים לעונש.

13. בדברו האחרון, ציין הנאשם בזו הלשון: **"אני מצטער על מה שעשיתי ואני לא אחזור על זה שוב"**.

מתחם העונש ההולם

14. כידוע, גזירת הדין נעשית, בדרך כלל, בשני שלבים עיקריים: קביעת מתחם עונש הולם ולאחר מכן גזירת העונש בתוך המתחם (סעיף 40ג' לחוק העונשין). בתוך כך יש לבחון אם קיימים שיקולים המצדיקים סטייה מהמתחם. בבוא בית המשפט לקבוע את מתחם העונש, עליו לעשות כן בהתאם לעקרון המנחה, כלומר קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. לצורך קביעת המתחם, בית המשפט יתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40ט' לחוק העונשין.

15. לפני שנדון בשיקולים המעצבים את מתחם העונש, עלינו להכריע במחלוקת שהתעוררה בין הצדדים, לאמור - האם יש לראות בכל אחד מכתבי האישום, כמגלם אירוע נפרד ולקבוע שני מתחמים, אחד לכל אירוע, כטענת המאשימה; או שיש לראות בהם אירוע אחד ולקבוע מתחם עונש אחד לשניהם, כטענת ההגנה (סעיף 40ג' לחוק העונשין).

בע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014) (להלן: עניין ג'אבר) הוצעו מספר קווים מנחים לאפיונו של "אירוע". המבחן שהוצע על ידי כב' השופטת ברק-ארז הוא מבחן "הקשר ההדוק" אשר מתקיים כאשר תימצא בין העבירות סמיכות זמנים או כאשר הן חלק מאותה תכנית עבריינית, אף כאשר הן בוצעו לאורך תקופת זמן שאינה קצרה. בפסיקה מאוחרת נראה כי הלך והתבסס מבחן זה (ראו: רע"פ 4760/14 קיסלמן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 7.5.2015); ע"פ 4289/14 חנונה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 21.1.2015); ע"פ 2240/21 מדינת ישראל נ' שחר (8.11.2021)). עם זאת, לאחר פסק דין ג'אבר ניתן למצוא מספר פסקי דין בהם הובעו קולות שונים לגבי מבחן הקשר ההדוק: כך, בע"פ 1261/15 מדינת ישראל נ' דלאל (פורסם בנבו, 3.9.2015) יישם אמנם

כב' השופט סולברג את מבחן הקשר ההדוק, אך הוסיף וציין כי ככל שעוצמת הקשר בין העבירות על פי נסיבותיהן העובדתיות רבה, תידרש הצדקה נורמטיבית משמעותית יותר כדי לראותן כאירועים נפרדים, ולהיפך. דוגמא נוספת היא פסק הדין בע"פ 1082/14 ג'אסר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 23.7.2015), שם קבע כב' השופט הנדל כי הגישה לפיה דפוס דומה של מעשים (ללא קשר לפרמטרים של נפגעי העבירה, מועד ביצוע העבירה ואופני תכנון שונים), די בה כדי להפוך את כל העבירות לאירוע אחד, היא מרחיקת לכת.

לאחר שהצטיידנו מלוא הסאה, נפנה לדון במעשים המונחים לפנינו ונקדים ונציין כי יש לראות בכל הליך אירוע נפרד שיש לקבוע בגינו מתחם נפרד.

יצוין בפתח הדברים כי המבחן לצורך הקביעה אם מדובר באירוע אחד אם לאו אינו מבחן טכני, והעובדה כי שני המקרים נכללו בכתבי אישום נפרדים - אינה חזות הכל. לגופם של דברים, אין בידי לקבל את טענת הסנגורים כי העובדה כי בשני ההליכים המדובר בעבירת נשק, היא שיקול שמטה את הכף לראות בשני המקרים כאירוע אחד. הדברים אמורים ביתר שאת, מקום שבהליך הנוכחי נוסף לעבירת הנשק הורשע הנאשם בעבירות נוספות של שיבוש מהלכי משפט והפרת הוראה חוקית. עבירות אלו מוסיפות נדבך נוסף שמרחיק את האירוע האחד ממשנהו. גם הטענה כי הפרת תנאי מעצר הבית, שגיבשה את העבירה של הפרת ההוראה החוקית, בוצעה בזיקה לתנאים שהוטלו בהליך המצורף - אין בה כשלעצמה להוליד לתוצאה לה מייחלים הסנגורים.

זאת ועוד, בעוד שהעבירות בהליך הנוכחי בוצעו ביום 7.2.2022 העבירה בתיק המצורף בוצעה ביום 2.1.2022, בפער של יותר מחודש. בנסיבותיו של מקרה זה ועל רקע מהותה של העבירה, נראה כי יש בפער זה כדי ליצור נתק בין שני המקרים, עד שאין לראות בשני ההליכים כעוסקים בתכנית עבריינית אחת. הקשר היחיד בין שני המקרים הוא העיסוק בנשק, ועובדה זו כשלעצמה לא הופכת את ההליכים למערך עברייני אחד. כמו כן, יש לזכור כי העבירות בוצעו בריחוק גיאוגרפי. בעוד שהעבירה בתיק המצורף בוצעה ליד היישוב טורעאן במחוז הצפון, העבירה בתיק הנוכחי בוצעה בעיר טמרה. זו גם הסיבה כי כתבי האישום נדונו עד לצירופם יחד בבתי המשפט שונים, בית המשפט המחוזי בנצרת ובחיפה. לפיכך, אני קובע כי יש לראות בכל הליך כמגלם אירוע בגינו יש לקבוע מתחם נפרד.

16. ועתה נחזור לשיקולים לצורך קביעת המתחם. נוכח החפיפה בגין השיקולים השונים, כנגזרת של עבירת הנשק המשותפת לשני ההליכים - הדיון במתחמים ייעשה בכריכה אחת.

17. הנאשם הורשע במספר עבירות שכוללות עבירות של החזקה, נשיאה והובלת נשק ותחמושת, לפי סעיפים 144(ב) (רישא וסיפא) לחוק העונשין, וסיוע בהובלת נזק ונשיאתו; שיבוש מהלכי משפט; והפרת הוראה חוקית. העבירה בהן הורשע הנאשם נועדה להגן על מגוון ערכים מוגנים. עבירות הנשק, נועדה להגן על חיי אדם ועל שלום הציבור וביטחונו. אין צורך להכביר מילים לגבי המסוכנות הרבה הטמונה בעבירות הנשק, זאת בהינתן הסיכון החמור והממשי לחיי אדם (ראו: ע"פ 3491/13 טוויק נ' מדינת ישראל (15.11.2013)). בית המשפט העליון עמד לא פעם על חומרתן של עבירות מסוג זה ועל מדיניות הענישה הנוהגת, בציינו את החובה להטיל בעבירות אלו עונש חמור ומרתיע, ללא פשרות (ראו: רע"פ 2718/04 אבו דאחל נ' מדינת ישראל (29.3.2004); ע"פ 5336/13 צדוק נ' מדינת ישראל (17.11.2013)).

18. הקריאות להחמיר עוד יותר בעונשים בגין עבירות נשק הולכות וגוברות, זאת בשל נפוצותן של עבירות אלו והסיכון החמור שהן גורמות. המחוקק ביטא עמדה ברורה שיש להחמיר בעונשים בגין עבירות נשק, זאת במסגרת סעיף 144(ז) לחוק העונשין, אשר חוקק במסגרת תיקון מס' 140 (חוק העונשין (תיקון מס' 140 - הוראת שעה), התשפ"ב-2021, ס"ח 2938).

בע"פ 4406/19 מדינת ישראל נ' סובח, פסקאות 15-16 (5.11.2019) צוינו דברים אלו:

"[...] לעיתים מדיניות הענישה הנוהגת ביחס לעבירה מסוימת אינה מספקת, ועל בית המשפט להורות על החמרה בענישה על מנת לקדם ולהגן על הערכים אשר ביסודה, ובכך לבלום את נפוצותן של עבירות מסוימות ההופכות ל'מכת מדינה', ולתת ביטוי לחומרה שיש לייחס להן.... השימוש בנשק חם ככלי ליישוב סכסוכים הפך לרעה חולה, וכמעשה של יום ביומו גובה חיי אדם ולעיתים אף את חייהם של חפים מפשע אשר כל חטאם היה כי התהלכו באותה עת ברחובה של עיר. בשנים האחרונות אף חלה עליה מתמדת במספר אירועי הירי המדווחים למשטרה [...]. על רקע המציאות אותה אנו חווים למרבה הצער מדי יום, אנו עדים לקריאה ציבורית נרגשת להגברת האכיפה כלפי עבירות נשק - ולהחמרה במדיניות הענישה הנוהגת".

בע"פ 147/21 מדינת ישראל נ' ביטון (14.2.2021) (להלן: עניין ביטון) הוסיף וקבע בית המשפט העליון

כלהלן:

"עבירות נשק לסוגיהן היו זה מכבר למכת מדינה. האיסורים על עבירות כאמור באים להגן על ערכים חברתיים שכוללים שמירה על חיי אדם ועל שלמות גופו, וכן שמירה על סדרי חיים תקינים ושלווים שאינם מופרעים על ידי איש האוחז באקדח, ברובה, או בתת-מקלע. יתירה מכך: עסקינן באיסורים על מעשי הכנה לקראת ביצועם של מעשים פליליים חמורים ומסוכנים עד-מאד, אשר נעשים באמצעות כלי ירייה ואשר כוללים איומים, תקיפה, ירי במקום מגורים, גרימת חבלה והמתה. בדרך כלל, מעשי הכנה שאינם מגיעים כדי ניסיון לעבור עבירה פלילית אינם בני עונשין; ואולם, לא כך הוא כאשר מדובר במעשי הכנה שחומרתם מגיעה כדי סיכון ממשי וחמור לפרט ולחברה כאחד.... על מעשי הכנה כאלה נענשים בחומרה, ואין זה מקרי שעצם הרכישה או ההחזקה של כלי נשק בלא רשות על פי דין להחזקתו גוררת אחריה עונש מרבי של שבע שנות מאסר, כאמור בסעיף 144(א) לחוק העונשין. עונש זה ועונשים אחרים, שחלקם חמורים אף יותר, אשר מוטלים על עברייני נשק, מהווים חלק ממלחמתה הבלתי מתפשרת של החברה בנגע ששמו זילות חיי אדם והקלות הבלתי נסבלת של הלחיצה על ההדק. [...] הטלת עונשים חמורים ומרתיעים על עברייני נשק היא עיקר תרומתם של בתי המשפט למיגור התופעה ולהרחקת העברין עם האקדח משגרת חייהם של אזרחי מדינה שומרי חוק".

וראו גם שורה של פסיקה ברוח דומה: ע"פ 5522/20 חלייחל נ' מדינת ישראל (24.2.2021); ע"פ

4207/21 נ' מדינת ישראל (28.7.2021); ע"פ 4456/21 מדינת ישראל נ' אבו עבסה (23.1.2022); ע"פ 8869/21 מדינת ישראל נ' קואסמה (13.3.2022); ע"פ 579/22 מדינת ישראל נ' טחאינה (13.6.2022).

19. עבירה נוספת בה הורשע הנאשם היא עבירת שיבוש מהלכי משפט. עבירה זו נועדה להגנה על טוהר ההליך השיפוטי ועל תקינותם של הליכים משפטיים, וכן להבטיח קיומה של מערכת תקינה של עשיית משפט צדק, הראויה לאמון הציבור. הערכים המוגנים בעבירה של הפרת הוראה חוקית הינם כיבוד החלטות שיפוטיות, שמירה על הסדר הציבורי והגנה על שלטון החוק.

20. אין צורך להרחיב. עבירות הנשק בהן הורשע הנאשם רושפות מסוכנות. הנאשם הורשע בעבירות של הובלה ונשיאה של נשק, ודי בכך כדי ללמוד על הסיכון הנשקף מהעבירות ומהפגיעה בערכים המוגנים. אינני מקבל את טענת הסנגורים כי העובדה כי בשני ההליכים לא נגרם נזק, מהווה שיקול לקולא. זו תפיסה שלא רואה את התמונה. החומרה בעבירות הנשק טמונה בסיכון החמור שנשיאת נשק יוצרת לפגיעה בנפש ולערעור הבטחון האישי. במילים אחרות, הדגש בעבירות נשק הוא על פוטנציאל הנזק ולא רק על הנזק בפועל. והפוטנציאל עצום, במיוחד כאשר הנשק נישא ומובל ממקום לאחר במרחב הציבורי והופך נגיש (ראו בין היתר ע"פ 8416/09 מדינת ישראל נ' חרבוש, סעיפים 17 ו-53 (9.6.2010)). לא נגזים אפוא אם נאמר כי הנזק שהיו צפוי מביצוע עבירות הנשק - הוא קטלני, לא פחות מכך. במילים אחרות, מי שנושא ומוביל נשק באופן בלתי חוקי, מצהיר על עצמו כעל אדם מסוכן, ואל לנו להיתמם.

21. נוכח קביעותי בגזר הדין בהליך הנוכחי וקבלת הגרסה החלופית, ניתן לומר כי לא הוכח שהתכנון שקדם לביצוע עבירת הנשק היה משמעותי. נזכיר כי בעוד שבכתב האישום נטען כי לאורך כל הנסיעה הנאשם נשא את האקדח על גופו באזור הבטן, בהכרעת הדין נקבע כי קיים ספק לגבי התיאור לפיו עובר להשלכת האקדח על ידי הנאשם, היה האקדח כל העת על גופו; וכי עשוי להיכון תרחיש חלופי סביר לפיו הנשק היה על גופו של מנסור (הנהג), אך בשלב מסוים של הנסיעה, לאחר שהשניים הבחינו בשוטרים, הנאשם נטל את הנשק לידי, בין ביוזמתו ובין לבקשת מנסור, והשליכו לצדי הדרך. אמנם, במסקנה עובדתית זו לא היה כדי לזכות את הנאשם מהעבירה, אך יש לשקול את הנסיבות האמורות בקביעת מתחם העונש.

22. כזכור, בהליך המצורף הורשע הנאשם בעבירות של סיוע לנשיאת נשק ולהובלותו. הדין מבחין בין עונשו של מבצע עיקרי לבין מסייע במובן זה שהעונש המרבי בגין ביצוע עבירת סיוע הוא מחצית העונש המרבי שנקבע למבצע העיקרי (סעיף 32 לחוק העונשין). הקביעה הנורמטיבית ביחס לעונש המרבי של המסייע לעומת המבצע העיקרי מבטאת את התובנה כי תרומתו של המסייע לביצוע עבירה פחותה מתרומתו של המבצע העיקרי (ע"פ 4876/15 פלוני נ' מדינת ישראל (3.12.2015) (להלן: עניין פלוני)). בהקשר זה נקבע כי "המסייע, חרף תרומתו למעשה העבירה, כשמו כן הוא - נותר מחוץ למעגל העברייני הראשוני, ולכן אחריותו נחשבת פחותה" (ע"פ 10153/07 קייסי נ' מדינת ישראל (30.7.2012)). על כן, "ראוי, כי בבואו של בית המשפט לגזור את דינו של המסייע, יעמיד בית המשפט לנגד עיניו את היחס שקבע המחוקק בין עונשו של המסייע לעונשו של המבצע העיקרי" (עניין פלוני). עם זאת, יש לזכור כי אין משמעות הדברים כי עניין לנו בחישוב אריתמטי, שכן יש להידרש לנסיבותיו של כל מקרה (ע"פ 4463/12 ארנבורג נ' מדינת ישראל (13.9.2012)). בנסיבותיו של המקרה, נראה כי את עבירת הסיוע אפפו נסיבות חמורות. נפנה לעובדות האישום בתיק המצורף מהם עולה כי לאחר שהנאשם זיהה נוכחות משטרתית, יצא מהרכב בו

נסע, נמלט מהמקום ולאחר מרדף נתפס כאשר האקדח והמחסנית לידו.

23. גם בעבירות הנוספות בהן הורשע הנאשם אין להקל ראש. אשר לעבירה של שיבוש מהלכי משפט, יש לזכור כי נסיבותיה של העבירה מלמדות על חומרה, בפרט לנוכח העובדה כי השיבוש התבטא בניסיון להעלים נשק טעון תוך כדי שהמשטרה נוסעת אחרי הקטנוע. גם ביחס לעבירה של הפרת הוראה חוקית, הנסיבות מעידות על חומרה כפולה ומכופלת: התיק בגינו הנאשם היה נתון בתנאים מגבילים הוא התיק המצורף שמושאו עבירת נשק, ובמהלך הפרת התנאים עבר הנאשם עבירות נשק. בהקשר לעבירה זו זה אין לקבל את טענת הנאשם כי הוא הפר את התנאים המגבילים לשם קבלת טיפול רפואי. לא הובאה כל ראיה לטענה זו. לבסוף, יש ליעד חומרה לעובדה כי הנאשם שהה מחוץ למעצר הבית בניגוד להחלטת בית המשפט, תקופה ממושכת - מיום 3.2.2022 ועד 7.2.2022.

24. אשר למדיניות הענישה הנוהגת, דומה כי בית המשפט העליון אמר את דברו בבירור. בע"פ 5602/22 **מדינת ישראל נ' פלוני**, שניתן אך לאחרונה ביום 14.9.2022 (להלן: **ע"פ פלוני**), ציין בית המשפט העליון כי מתחם העונש שראוי ברגיל לקבוע לנאשם בגין נשיאה בלתי חוקית של נשק חם במרחב הציבורי נע בין 30 ל-42 חודשי מאסר בפועל לצד רכיבי ענישה נוספים. נזכיר כי בע"פ פלוני דובר על נאשם בן כ-27 שלחובתו לא היו הרשעות קודמות, שהורשע בעבירה של נשיאת והובלת נשק ברכבו. הדברים נאמרו בהתייחס לעבירה של נשיאה והובלה של נשק, ובמקרה שלפנינו יש לתת את הדעת גם לעבירות של שיבוש מהלכי חקירה והפרה הוראה חוקית.

25. כל אחד מן הצדדים הגיש פסיקה שלטענתו תומכת בעמדתו. אינני רואה לסקור את הפסיקה, שכן חלק מן הפסיקה ניתנה על ידי בית המשפט המחוזי לפני הפסיקה בע"פ פלוני ואף לפני תיקון 140 לחוק העונשין, ונסיבות חלקם לא תואמות את המקרה שלפנינו. אסתפק בציון מספר מקרים, זאת לצד המקרה בעניין פלוני.

(-) ע"פ 309/22 **מדינת ישראל נ' בידאסה** (10.5.22): דובר בנאשם שהורשע בעבירות של החזקת, נשיאת והובלת נשק מסוג קלצ'ניקוב ובו כדורים, וכן אקדח חצי אוטומטי ובו מחסנית, וזאת יחד עם אחר, כאשר הנאשם והאחר החזיקו, נשאו והובילו את הנשקים ברכב אשר קושט כדי להציג מצג שווא כאילו מדובר ברכב המסיע חתן וכלה. הנאשם והאחר נרדפו על ידי ניידת משטרה, סטו לכביש עפר ובהמשך ברחו רגלית. הנאשם נעדר עבר פלילי, הורשע במסגרת הסדר טיעון טרם ניהול ההוכחות. בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה והחמיר את עונשו של הנאשם מ-19 ל-30 חודשים מאסר בפועל.

(-) ע"פ 3877/16 **ג'באלי נ' מדינת ישראל** (17.11.2016): הנאשם הורשע בעבירה של נשיאת והובלת נשק במסגרת הסדר טיעון. בעקבות סכסוך בין קרוב משפחה של הנאשם לאחר, קבעו קרוב המשפחה של הנאשם והאחר להיפגש לשם יישוב הסכסוך. הנאשם נסע ברכבו למקום המפגש יחד עם קטין, כשהוא נושא עמו ברכב אקדח טעון במחסנית שהכילה 14 כדורים. האקדח מסוג "גלוק" אשר נגנב חודשים אחדים קודם לכן בהתפרצות לדירה בהוד השרון. כשהגיע למקום המפגש, עצר הנאשם מאחורי הרכב שבו ישבו קרוב משפחתו והאחר. הנאשם החביא את האקדח במכנסיו והתקרב יחד עם הקטין אל הרכב. באותו שלב הגיעו למקום שוטרים שהורו לנאשם ולקטין להרים ידיים, אך הנאשם כרע לכיוון הרצפה והשליך את האקדח מאחורי גבו. בית המשפט המחוזי גזר על הנאשם 34 חודשי מאסר בפועל, נאשם בן 25, עם עבר פלילי מכביד. בית המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת העונש.

(-) ע"פ 3728/22 **מסאלחה נ' מדינת ישראל** (9.8.2022): הנאשם הורשע בסיוע לנשיאת נשק ולירי שאינו באזור מגורים, וכן בנשיאת והובלת נשק. האחר שנשע עם הנאשם ברכב ירה יריה אחת באקדח שנשא. נאשם צעיר משכיל, ללא עבר פלילי, הסובל מבעיה רפואית, נדון, בגין חלקו כמסייע, למאסר בן 18 חודשים בפועל. שותפו, בעל עבר פלילי, נדון למאסר בן 35 חודשים בפועל. הערעור לבית המשפט העליון על חומרת העונש נדחה.

(-) ע"פ 6021/21 **עבוד נ' מדינת ישראל** (19.12.2021): הנאשם הורשע בעבירה של נשיאת נשק מסוג M16 והפרעה לשוטרי. ללא עבר פלילי. בית המשפט המחוזי גזר עליו 30 חודשי מאסר בפועל. הערעור לבית המשפט העליון על חומרת העונש נדחה.

(-) ע"פ 1658/22 **נח'אש נ' מדינת ישראל** (19.6.2022): הנאשם הורשע בעבירת נשיאה והובלה של תת מקלע "עוזי" ומחסנית. בית המשפט המחוזי גזר עליו 26 חודשי מאסר בפועל. הערעור לבית המשפט העליון על חומרת העונש נדחה.

26. כאמור, הנאשם הורשע בשני כתבי אישום נפרדים, שכל אחד מהם מגלם אירוע נפרד ולפיכך יש לקבוע מתחם עונש נפרד לכל אחד מן המקרים - בהליך הנוכחי ובהליך המצורף. בהליך הנוכחי, אמנם יש להתחשב בנסיבות שקשורת בביצוע העבירה כפי שנקבעו בהכרעת הדין ובכלל זה הקביעה כי נשיאת הנשק והובלתו הייתה לפרק זמן מצומצם, אך מן העבר השני הנאשם הורשע בעבירות נוספות של שיבוש מהלכי משפט והפרת הוראה חוקית - שגם להם יש לתת ביטוי בקביעת המתחם. בהינתן הנסיבות שקשורות בביצוע עבירות אלו, אני קובע כי מתחם העונש ההולם בהליך הנוכחי, נע בין 30 ל-42 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר על תנאי. לגבי ההליך המצורף, לעמדת מתחם העונש ההולם נע בין 15 ל-30 חודשי מאסר בפועל, בנוסף למאסר על תנאי. בנסיבות העניין ונוכח עונש המאסר לא ראיתי לכלול במתחמים קנס.

27. בשולי פרק זה יצוין כי הסנגורים הפנו לגזר דין שניתן על ידי אך לפני מספר ימים (ת"פ 11810-05-22) בו קבעתי לגבי אחד הנאשמים - שבמועד ביצוע העבירות מלאו לו 18 שנים וארבעה חודשים - מתחם שנע בין 20 ל-36 חודשים, זאת בגין עבירת של נשיאה והובלה של נשק, הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו ומעשי פזיזות ורשלנות. קביעתי באותו מקרה באה לצד הקביעה כי מתקיימת הנסיבה שקבועה בסעיף 40ט(א)(6) לחוק העונשין שעוסקת ביכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עושה, את הפסול שבמעשהו או את משמעות מעשהו, לרבות בשל **גילו**. באותו מקרה קבעתי כי בנסיבות מסוימות ובזיקה לקבוע בסעיף 40ט(א) לחוק העונשין- גילו של הנאשם עשוי להשפיע על קביעת המתחם.

ואולם, נסיבות המקרה שלפניי שונות לגמרי מהנסיבות שנדונו במקרה אליו מפנים הסנגורים, ומצדיקות שקילת נסיבת הגיל אך בגדר הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה. אבהיר: הנאשם כאן בגיר יותר מאשר הנאשם שם ולא רק מבחינת הגיל הביולוגי. בשונה מהמקרה אליו מפנים הסנגורים, כאן המדובר בנאשם שהוא "בשל" יותר ומתוחכם יותר ונזכיר - הנאשם לא נרתע מביצוע עבירת נשק נוספת, לאחר שחודש לפני כן נעצר בגין עבירה דומה. העבירה המאוחרת אף בוצעה כשהוא במעצר בית שהוטל בגין המקרה הקודם. זאת ועוד, מכלול הנסיבות ובפרט התסקיר בעניינו של הנאשם כאן מגלה תמונה שונה ואף מדאיגה. על פי הערכת שירות המבחן, מעורבות הנאשם בעבירות מגלה

"פיתוח דפוס התנהגות עברייני הכולל זיקה לנשק" וכן, "חיבור לחברה שולית וקושי בקבלת גבולות החוק" - ואיך זיל גמור.

[יוער במאמר מוסגר כי גזר הדין אלי הפנו הסנגורים ניתן במסגרת הליך שהתנהל בדלתיים סגורות משום שכלל נאשמים קטינים, והנסיבות בהן הגיע המסמך החסוי לידי הסנגורים לא הובררו].

28. נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

29. בגזירת העונש בגדרי מתחם העונש ההולם, יש לשקול את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 יא' לחוק העונשין). במסגרת זו הבאתי במניין השיקולים את הנסיבות הבאות:

(-) הנאשם הוא צעיר יליד 2002, רווק, ולחובתו אין הרשעות קודמות. מובן כי לעונש המאסר שיוטל על הנאשם עלולה להיות השלכה עליו. אם כי השפעת המאסר אינה חזות הכל ויש לתת את הבכורה ליתר שיקולי הענישה.

(-) בתיק המצורף הודה הנאשם בעובדות כתב אישום מתוקן ויש לתת לכך משקל מקל. כאמור, בתיק הנוכחי הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות, ברי כי אין זאת נסיבה מחמירה, אך מן העבר השני הנאשם לא זכאי להקלה לה זוכה מי שמודה. וגם מזאת אין להתעלם, הגם שהנאשם הורשע בכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום, ההרשעה הייתה על יסוד מצע עובדתי שונה ממה שתואר בכתב האישום.

(-) מתסקירי שירות המבחן עולה תמונה מדאיגה אודות הנאשם. עולה כי הנאשם נוטל אחריות פורמאלית בלבד, לא מפנים את החומרה של עבירות הנשק, ולא מצליח להתבונן במשמעות התנהלותו. חמור מכך, מסתמן כי הנאשם פיתח דפוסי התנהגות עבריינית תוך זיקה לנשק.

(-) כעולה מטיעוני הסנגור וכעולה מהתסקירים, הנאשם סובל ממצב רפואי שנבע מפציעתו באירוע ירי שהתרחש בשנת 2021, לפני האירועים מושא ההליכים שלפניי. גם בכך יש להתחשב.

(-) כמו כן יש לתת את הדעת לתקופות בהן היה הנאשם נתון במעצר וכן בתנאים מגבילים.

הגנה מן הצדק?

30. הנני דוחה מכל וכל את טענת הסנגורים לפיה יש להקל בעונשו של הנאשם בשל הגנה מן הצדק שקמה לטענתם נוכח קיומה של אכיפה בררנית.

אשר לתיק המצורף - טענת הסנגור, לפיה לא הוגשו כתבי אישום נגד שניים שהיו ברכב בו נסע הנאשם, גם אם היא נכונה, לא סוללת את הדרך למסקנה כי ההחלטה שלא להגיש כתבי אישום נגד האחרים, היא בגדר הפליה פסולה. על מנת לדון בטענה לאכיפה בררנית, יש להניח תשתית ראייתית לשאלה, מה עמד בבסיס ההחלטה שלא להגיש כתבי אישום נגד האחרים? הסנגורים לא הניחו ולו בדל ראייה כדי לבסס את טענתם בעניין זה, זאת שלא לדבר על כך שהטענה נשמעה בבית המשפט רק בשלב הטיעונים לעונש. יתרה מכך, הסנגורים טענו כי התיקון בכתב האישום היה תולדה של טענתם להגנה מן הצדק, ואם כך מצב הדברים - אין סיבה להקלה נוספת בעניינם.

באשר לתיק הנוכחי, נזכיר כי לטענת הנאשם, בהינתן הקביעה בהכרעת הדין בדבר קבלת התרחיש החלופי ממנו עולה כי הנשק היה באמתחת הנהג, הרי אי הגשת כתב אישום נגד הנהג מהווה אכיפה בררנית. טענה זו דינה להידחות. לטענה זו של הנאשם התייחסתי בהכרעת הדין וקביעותי שם נכונות גם לשלב זה. כך ציינתי בהכרעת הדין:

"... קביעתו של בית המשפט כי קיים תרחיש חלופי אפשרי לפיו האקדח לא היה על גופו של הנאשם אלא על גופו של מנסור, לא משמיעה את המסקנה כי הנשק אכן היה על גופו של מנסור. תהום פעורה בין קיומו של תרחיש חלופי שיש בו כדי לעורר ספק לבין המסקנות ההוכחתיות הפוזיטיביות שניתן לחלץ מקביעה זו. קביעת קיומו של ספק סביר על בסיס תרחיש חלופי, אין משמעותה כי התרחיש החלופי הוכח; לא ברמת ההוכחה הנדרשת במשפט פלילי ואף לא במאזן ההסתברויות. התרחיש החלופי אינו אלא ביטוי לקיומו של ספק סביר ולכן הוא לא חורג מגדרו של הספק הסביר".

וכן הוספתי כי -

"טענתו של הנאשם לאכיפה בררנית, מהולה בניצול לרעה של הטענה. האפשרות היחידה שהייתה בפני המשטרה לחלץ ראיות לגבי השאלה מי נשא והוביל את האקדח - הייתה הנאשם או מנסור. הנאשם שתק לכל אורך חקירתו במשטרה ולא טען כי מנסור הוא שהחזיק את האקדח על גופו. הנאשם גם לא העיד בפרשת ההגנה ואף בסיכומיו הסתפק בטענה כללית לפיה יש תרחיש חפות אפשרי - כי 'אחר' ביצע את העבירה. להתנהלות זו של הנאשם יש ביטוי במישור הראייתי, ולצד זאת יש לה מחיר מהותי במישור הטענה של הגנה מן הצדק. הנאשם לא יכול לטעון שהמאשימה נהגה באכיפה בררנית, כאשר מי שהכשיל את האכיפה השוויונית (מנקודת ראותו) הוא עצמו. יש לזכור כי הראיות שעל בסיסן הוגש כתב האישום היו בעיקר עדויות השוטרים שראו את הנאשם משליך את האקדח ומציאת האקדח. העובדה כי התעורר ספק בשאלה מי נשא והוביל את האקדח, לא מלמדת כי ההחלטה להגיש את כתב האישום נגד הנאשם לקחה בשרירות או באכיפה בררנית".

בנסיבות אלו לתוצאת הכרעת הדין בהקשר לקבלת התרחיש החלופי, אין כל משקל שיכול לבוא לידי ביטוי בגזירת העונש, למצער - המשקל שיש להביא בחשבון הוא מוגבל למדי.

גזר הדין

31. הליך זה מאגד שני אירועים שלכל אחד נקבע מתחם עונש הולם. לפנינו אפוא שתי דרכי פעולה אפשריות: גזירת עונש נפרד לכל אירוע או עונש כולל לכל האירועים. ככל שייגזר עונש נפרד לכל אירוע יש לקבוע את מידת החפיפה בין העונשים או הצטברותם (סעיף 40ג(2) לחוק העונשין). בנסיבות מקרה זה, בו בהליך אחד ניתנה הכרעת דין מרשיעה לאחר שמיעת ראיות ובהליך שני הכרעת הדין הייתה בעקבות הודאה, נכון יותר לגזור עונש מאסר בפועל נפרד בכל הליך. אשר למאסר על תנאי, בכוונתי לקבוע עונש אחד לשני ההליכים, בהינתן שבשניהם הורשע הנאשם בעבירות נשק. אמנם בהליך המצורף לא הורשע הנאשם בעבירות של שיבוש מהלכי חקירה והפרת הוראה חוקית, אך ראוי כי גם בתיק זה יוטל עליו מאסר על תנאי בגין עבירות אלו, בשים לב להתנהלותו המתוארת בכתב האישום.

32. לפיכך, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. **בת"פ 41952-02-22** - מאסר בפועל לתקופה של 30 חודשים; ובת"פ **55949-02-22** מאסר בפועל לתקופה של 18 חודשים. לגבי היחס בין תקופות המאסר, נוכח הנתונים שפורטו בהכרעת הדין ובפרט העובדה כי זו הרשעתו הראשונה של הנאשם, אני קובע כי העונשים יהיו מצטברים באופן חלקי.

בהתאם לכך, **אני גוזר על הנאשם מאסר בפועל לתקופה של 40 חודשים בניכוי ימי מעצרו מיום 7.2.2022.**

ב. מאסר על תנאי למשך 18 חודשים והתנאי כי הנאשם לא יעבור בתוך שלוש שנים עבירת נשק; ואולם אם יורשע בעבירת נשק מסוג עוון יישא ב- 10 חודשים בלבד מתוכם.

ג. מאסר על תנאי למשך 6 חודשים והתנאי כי הנאשם לא יעבור בתוך שלוש שנים, עבירה של שיבוש מהלכי משפט או הפרת הוראה חוקית.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"ה שבט תשפ"ג, 16 פברואר 2023, בנוכחות הנאשם וב"כ הצדדים.